

BỐN ANH TÀI

(SANG TÀU ĐÒI NỢ)



Tranh
truyện
Việt
Nam



NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

BỐN ANH TÀI

(SANG TÀU ĐÒI NỢ)

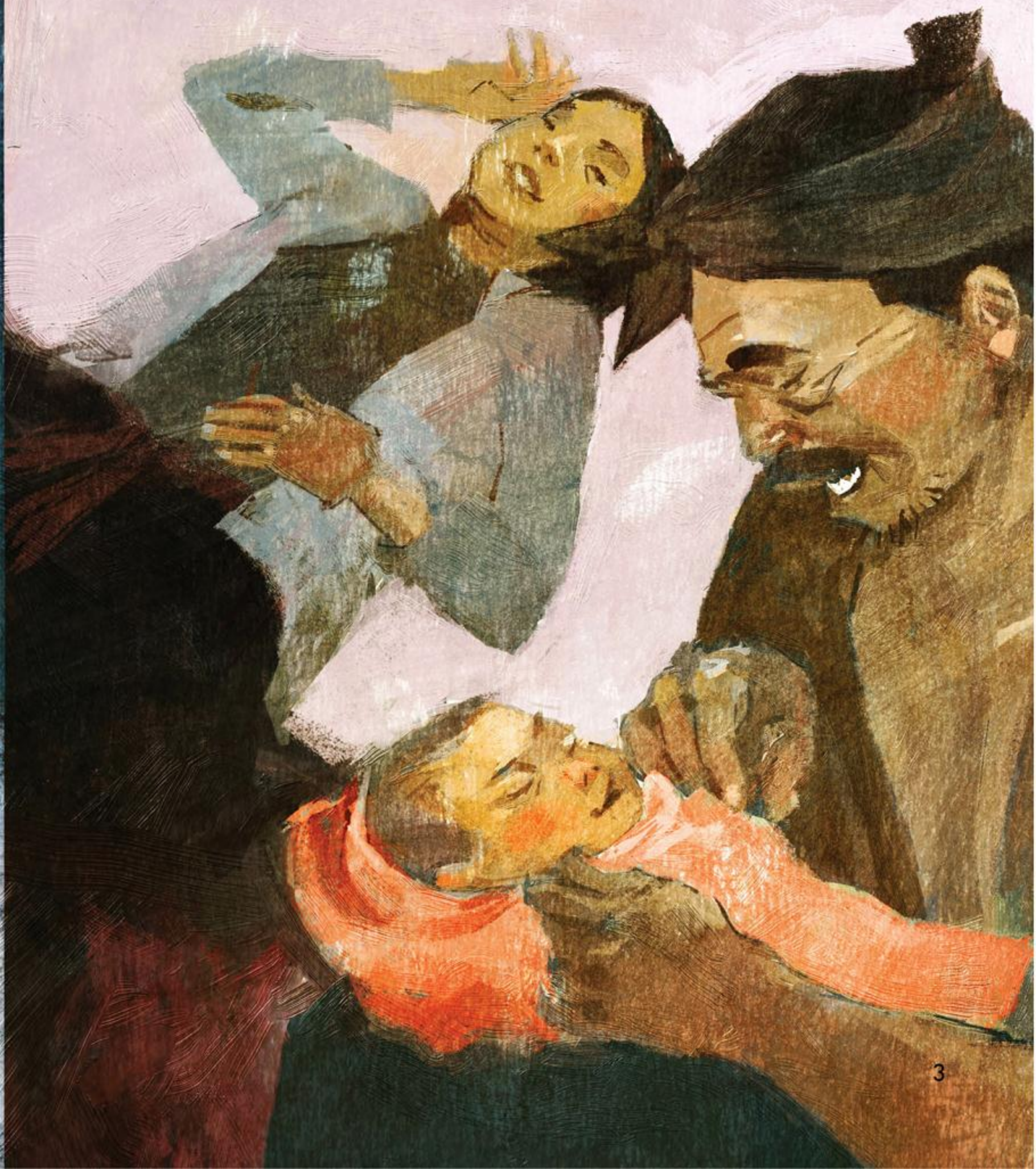
THỤ NHO kể,
THÀNH PHONG vẽ





Ngày xưa có hai vợ chồng nhà kia, vốn nghèo, mà mãi vẫn chưa có con. Họ đi cầu tự khắp chốn, hết đền nọ tới động kia, đến đâu cũng quỳ bài bái lễ, xoa đầu hứng nước đủ các loại Cô loại Cậu.

Sau cùng họ cũng được thỏa nguyện: chị vợ mãn nguyệt thì đã khai hoa ra một mụn con trai.



Mụn con trai đó hay ăn chóng lớn lắm, nhưng, chẳng mấy chốc nó đã khiến cho hai vợ chồng phải lo phiền. Thằng bé ăn khỏe đến mức bố mẹ làm lụng mấy cũng chẳng đủ để nuôi con. Họ phải thay hết nồi bẫy cho tới nồi ba để thổi nấu.

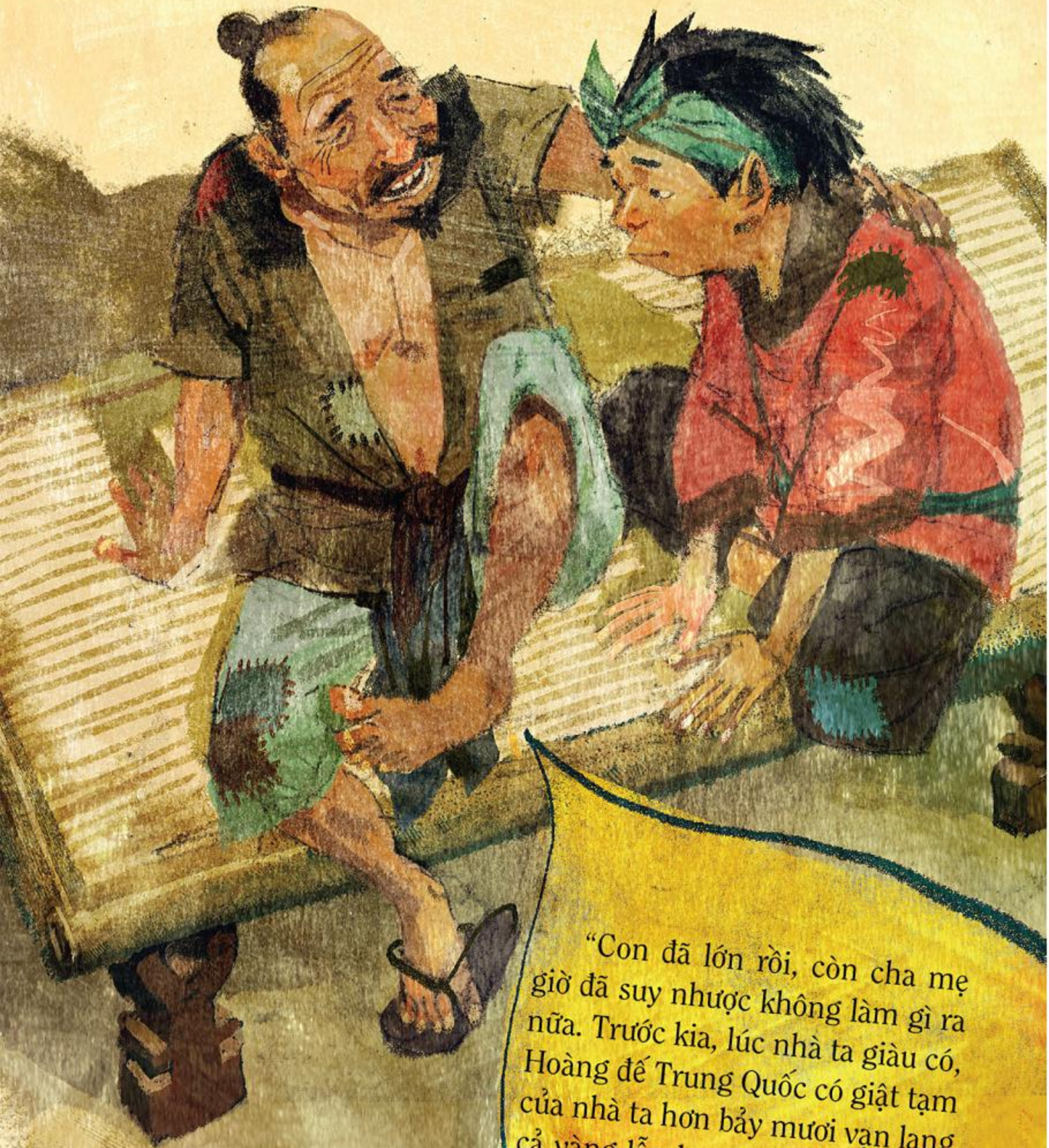
“Bu nó à,” người chồng một hôm vừa xới cơm cho con vừa ái ngại nói với vợ, “bây giờ tôi mới biết ăn thúng nồi trôi rế thực sự nó là thế nào!”





Cho đến một hôm, thấy con trai dùng muôi cạo cháy quèn quẹt trong cái nồi gang ba mươi, người cha tưởng như chịu không nổi. Trong nhà có gì đều đã bán hết để lấy cái cho con bỏ vào mồm. Ông bàn với vợ, thấy chỉ còn cách để con đi tha phương cầu thực mới đỡ khổ cả nhà. Ông bèn gọi con lại bảo:

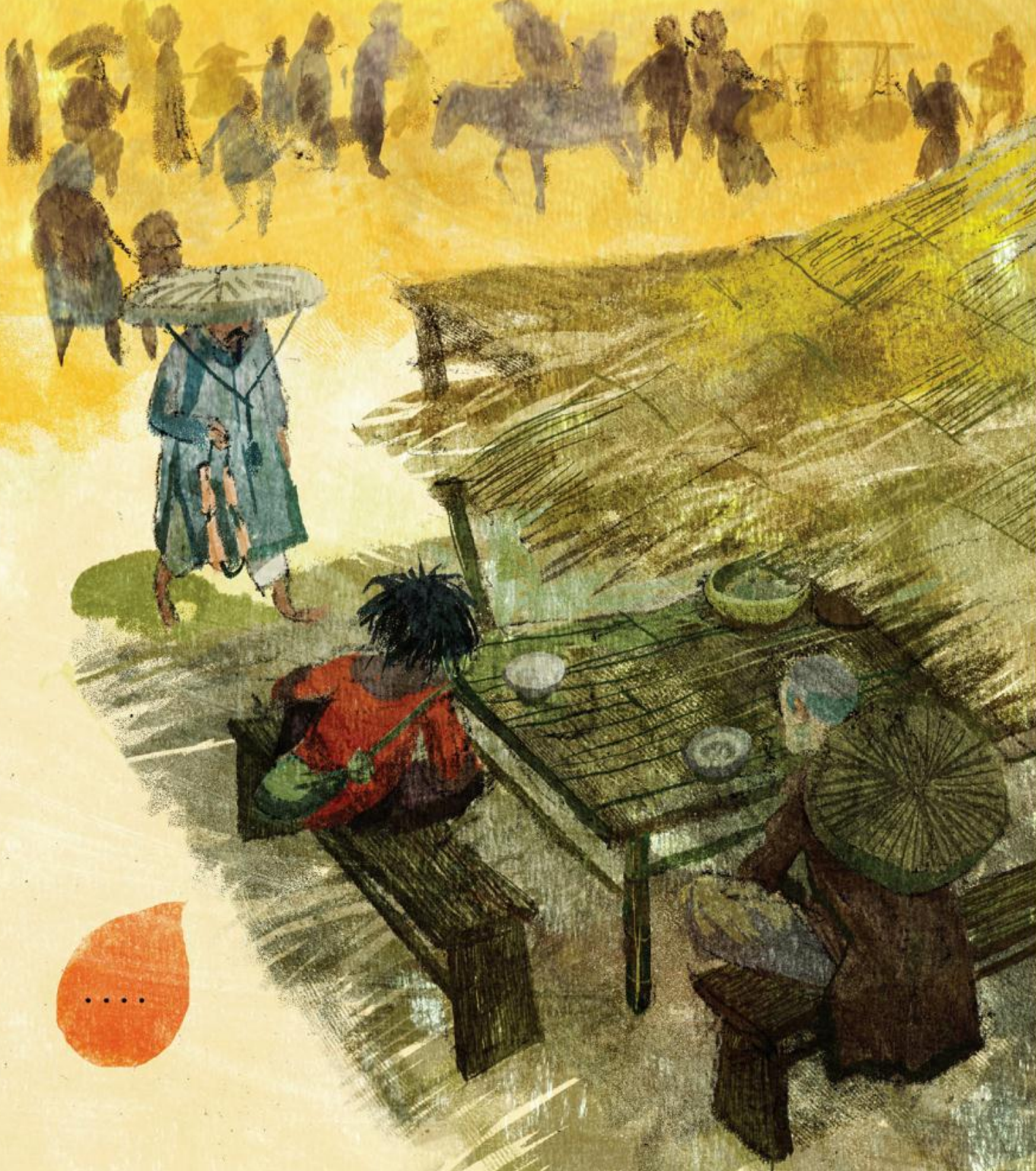




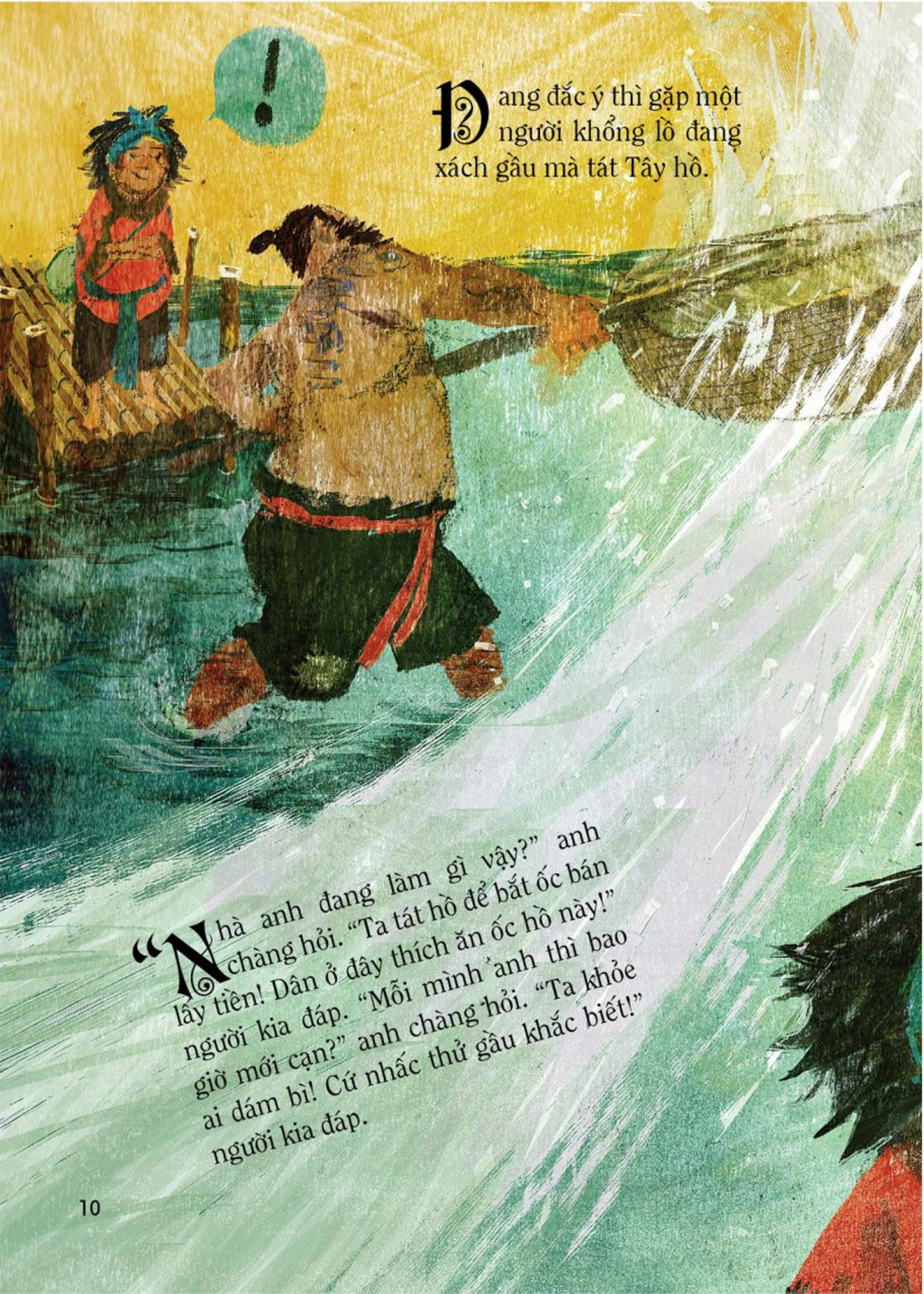
“Con đã lớn rồi, còn cha mẹ
giờ đã suy nhược không làm gì ra
nữa. Trước kia, lúc nhà ta giàu có,
Hoàng đế Trung Quốc có giạt tạm
của nhà ta hơn bảy mươi vạn lạng
cả vàng lẫn bạc. Giờ con cứ sang
Tàu đòi về mà ăn.”

Anh con nghe bố nói xong
bèn khăn gói sang Tàu
ngay. Nhưng sang Tàu thì xa,
anh con cứ đi mãi miết, dọc
đường lần hồi kiếm ăn bằng
cách gánh gạch, đào ao, cưa
lũa kéo xẻ...



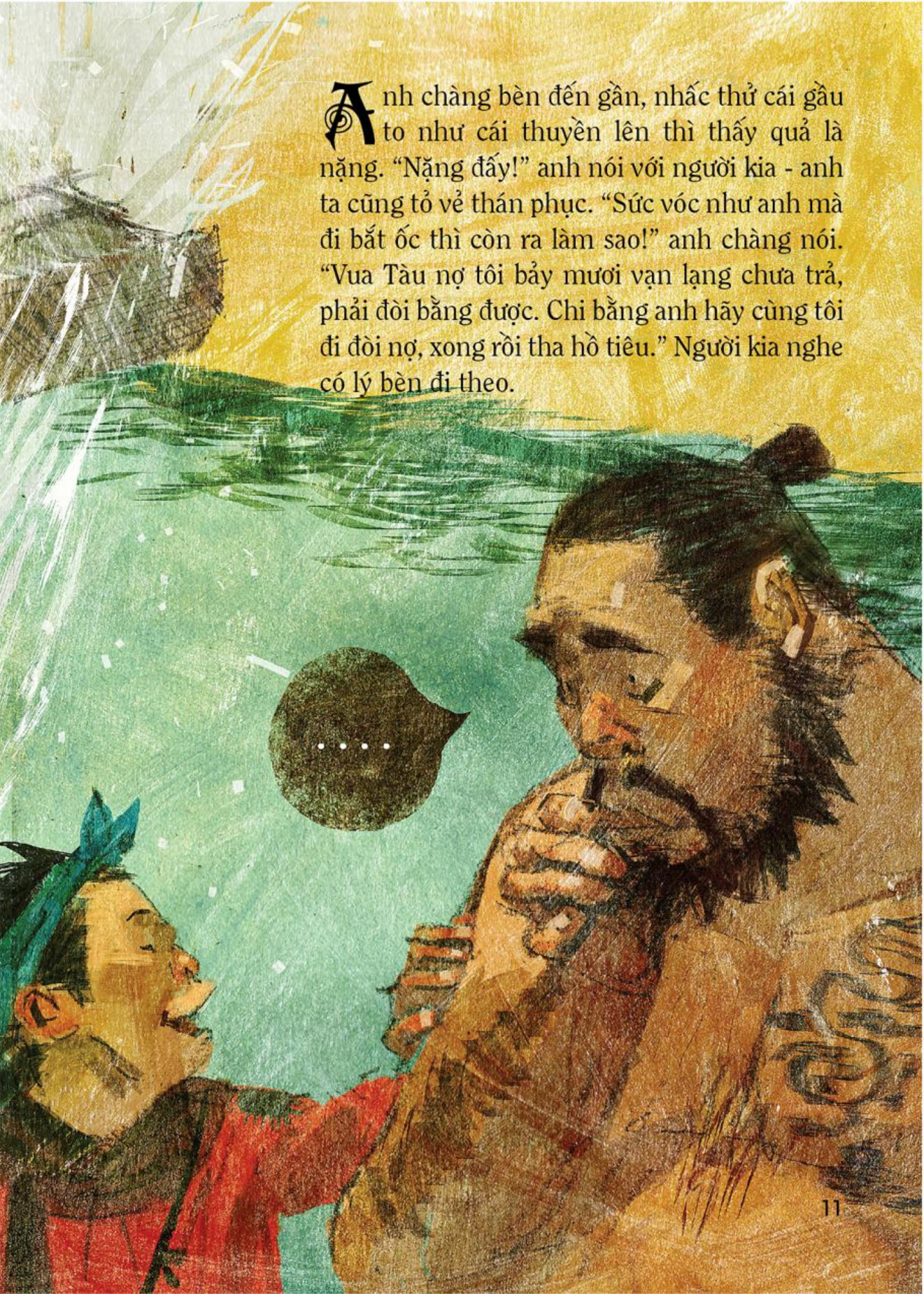


Đần dà cũng tới kinh kỳ, anh chàng thấy người ta đông nghịt, ngựa xe tấp nập chen chúc thì lấy làm lạ, nghĩ bụng: “Đến khổ! Đường cũng không có mà đi! Tuy quần là áo lượt nhưng trông đều bạc nhược, yếu như sên. Nghĩ cho cùng, được sang Tàu mà đòi nợ như mình đã khá!”



Dang đắc ý thì gặp một người khổng lồ đang xách gầu mà tát Tây hồ.

“**N**hà anh đang làm gì vậy?” anh chàng hỏi. “Ta tát hồ để bắt ốc bán lấy tiền! Dân ở đây thích ăn ốc hồ này!” người kia đáp. “Mỗi mình anh thì bao giờ mới cạn?” anh chàng hỏi. “Ta khỏe ai dám bì! Cứ nhắc thử gầu khắc biết!” người kia đáp.

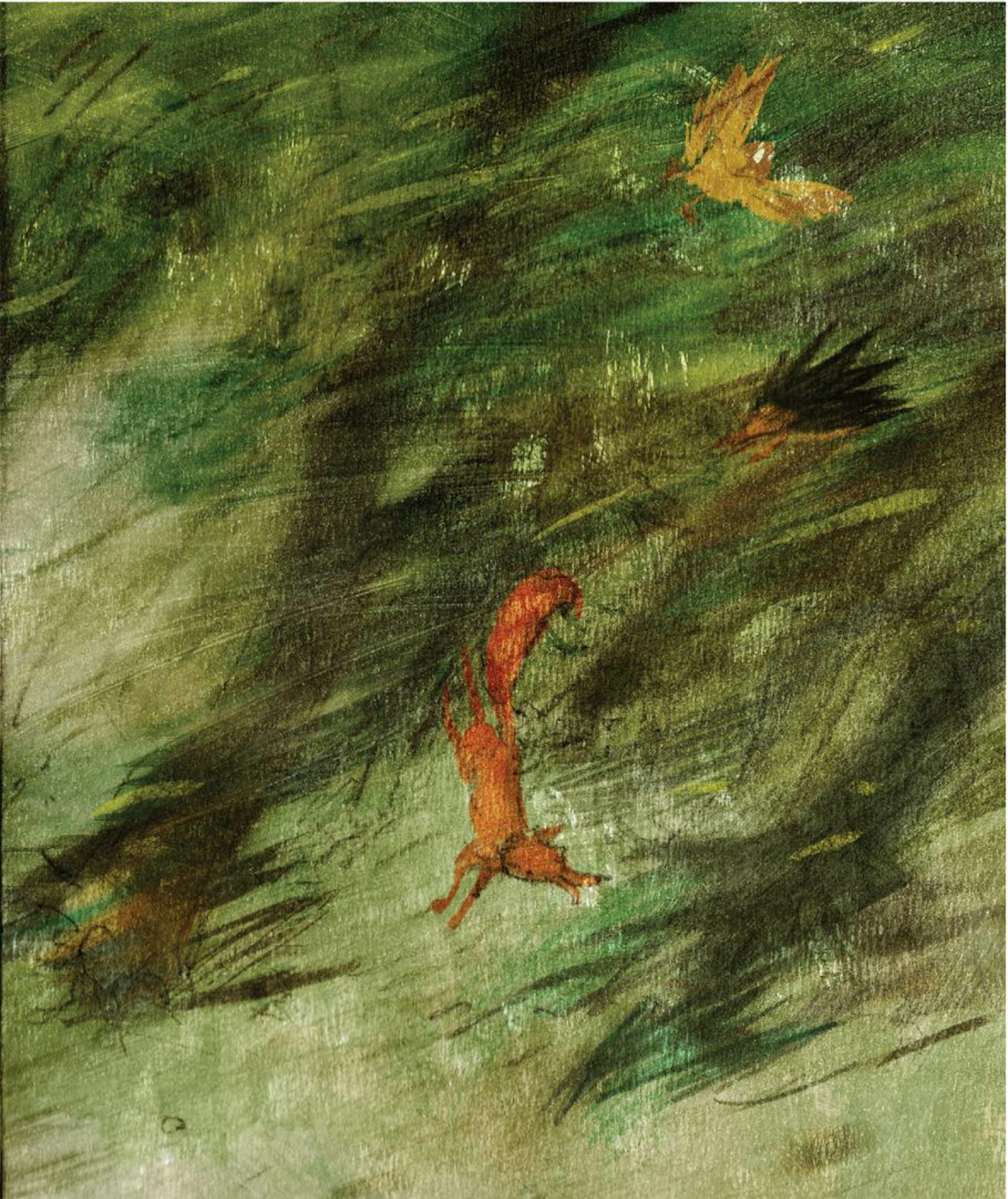


Anh chàng bèn đến gần, nhắc thử cái gàu to như cái thuyền lên thì thấy quả là nặng. “Nặng đấy!” anh nói với người kia - anh ta cũng tỏ vẻ thán phục. “Sức vóc như anh mà đi bắt ốc thì còn ra làm sao!” anh chàng nói. “Vua Tàu nợ tôi bảy mươi vạn lạng chưa trả, phải đòi bằng được. Chi bằng anh hãy cùng tôi đi đòi nợ, xong rồi tha hồ tiêu.” Người kia nghe có lý bèn đi theo.

Tới một vùng rừng núi, họ bắt gặp một chàng trẻ tuổi đang ngồi nghỉ bên cạnh một quả đồi, bèn hỏi gã đang làm gì. Gã đáp gã kiếm củi bằng cách thổi cho đổ cây cối.



Nói đoạn, gã phùng má thổi một hơi khiến cây rừng đồng loạt đổ rạp một loạt như bị bão.



Hai người thấy vậy liền bảo: “Anh có tài vậy hà cố gì mà phải ru rú ở xá xỉnh này! Sao bằng đi cùng chúng tôi sang đòi nợ vua Tàu lấy tiền tiêu!” Gã trẻ xiêu lòng đi cùng luôn.

Thậm thoát đã đến vùng biên giới. Chợt từ trong rừng sâu một người to lớn gánh một đôi voi thoãn thoát đi ra.



Khỏe kinh!

Anh gánh voi
đi đâu đấy



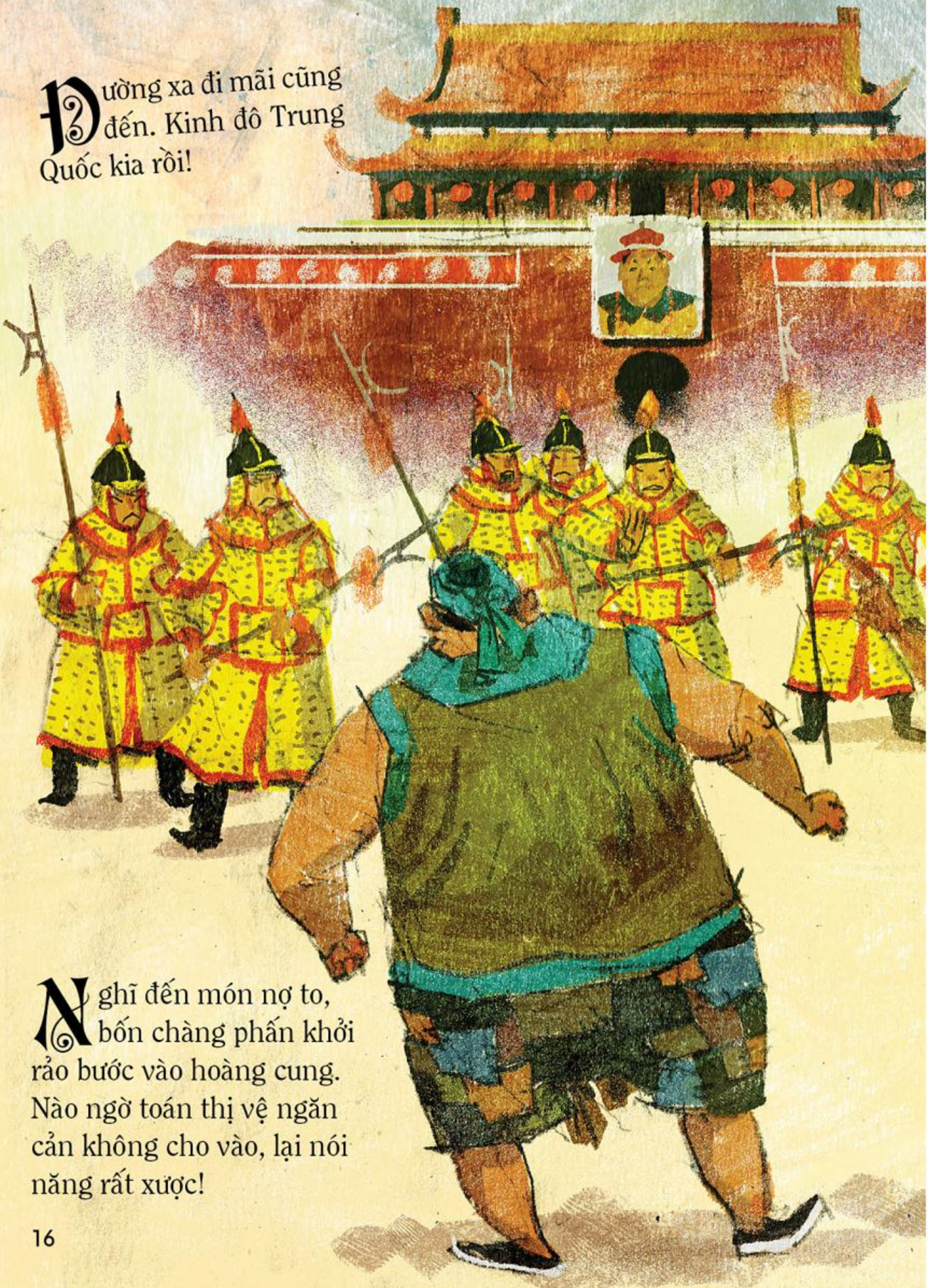
“Tôi ngày nào chả
phải vào rừng bắt voi về
nấu cao bán lấy tiền!”

Anh chàng kia thấy bùi
tai, bỏ voi lại cùng đi.

“Giời ạ! Cao voi thì
được bao nhiêu! Sức
lực thế tội gì cứ phải
suốt ngày đun nấu!
Chẳng bằng cùng
chúng tôi đi đòi nợ
vua Tàu là khỏe re!”



Dường xa đi mãi cũng
đến. Kinh đô Trung
Quốc kia rồi!



Nghĩ đến món nợ to,
bốn chàng phẫn khởi
rảo bước vào hoàng cung.
Nào ngờ toán thị vệ ngăn
cản không cho vào, lại nói
năng rất xược!

“**L**áo thật! Bọn ta đến đòi nợ chứ có rồi hơi mà đến chơi đâu!”
Cả bọn bực mình nói và toan nện cho bọn lính một trận! Tuy nhiên, chàng ăn khỏe đã cản lại nói: “Ta sang nước người đòi nợ cũng không nên lỗ mãng quá hỏng việc!”, đoạn viết một bức thư đòi nợ danh thép để toán lính mang vào cho vua Trung Quốc.



Hoàng đế Trung Quốc thoát xem xong thư thì thấy lạ, sau nổi giận dùng dùng, quát cận thần ra xem lũ man rợ nào mà dám to gan đến vuốt râu rồng!



Viên cận thần ra ngoài
xem rồi trở vào tâu:

“Muôn tâu, có bốn đứa to khỏe
như vâm ở nước An-nam bảo phải
đòi nợ bằng được mới về. Chúng
nó hình dong quái dị lắm ạ, đòi
đánh cả thị vệ!”



Hoàng đế nghe nói càng không vui, nhưng cũng
truyền cứ cho vào, đãi yến trước rồi định liệu sau,
chứ không để ở ngoài tử cấm thành để sinh chuyện.



Do vậy, bốn chàng được vào cung ngồi chơi xơi yến. Nhưng họ ăn dữ quá đến nỗi qua ngày thứ ba, quan trông coi ngự thiện hết hoảng vào báo với vua rằng bốn gã khách lạ đã ăn vơi quá nửa kho thức ăn của hoàng gia.



Hàng đế Trung Quốc giết mình, bèn ngầm
bảo đại thần tìm cách khử đi cho êm.



Vậy là bốn anh chàng được mời đi thuyền
vãn cảnh trên hồ.



Nào ngờ, khi thuyền ra đến
giữa hồ, quân gian đã đục
thuyền cho chết đuối cả bọn.

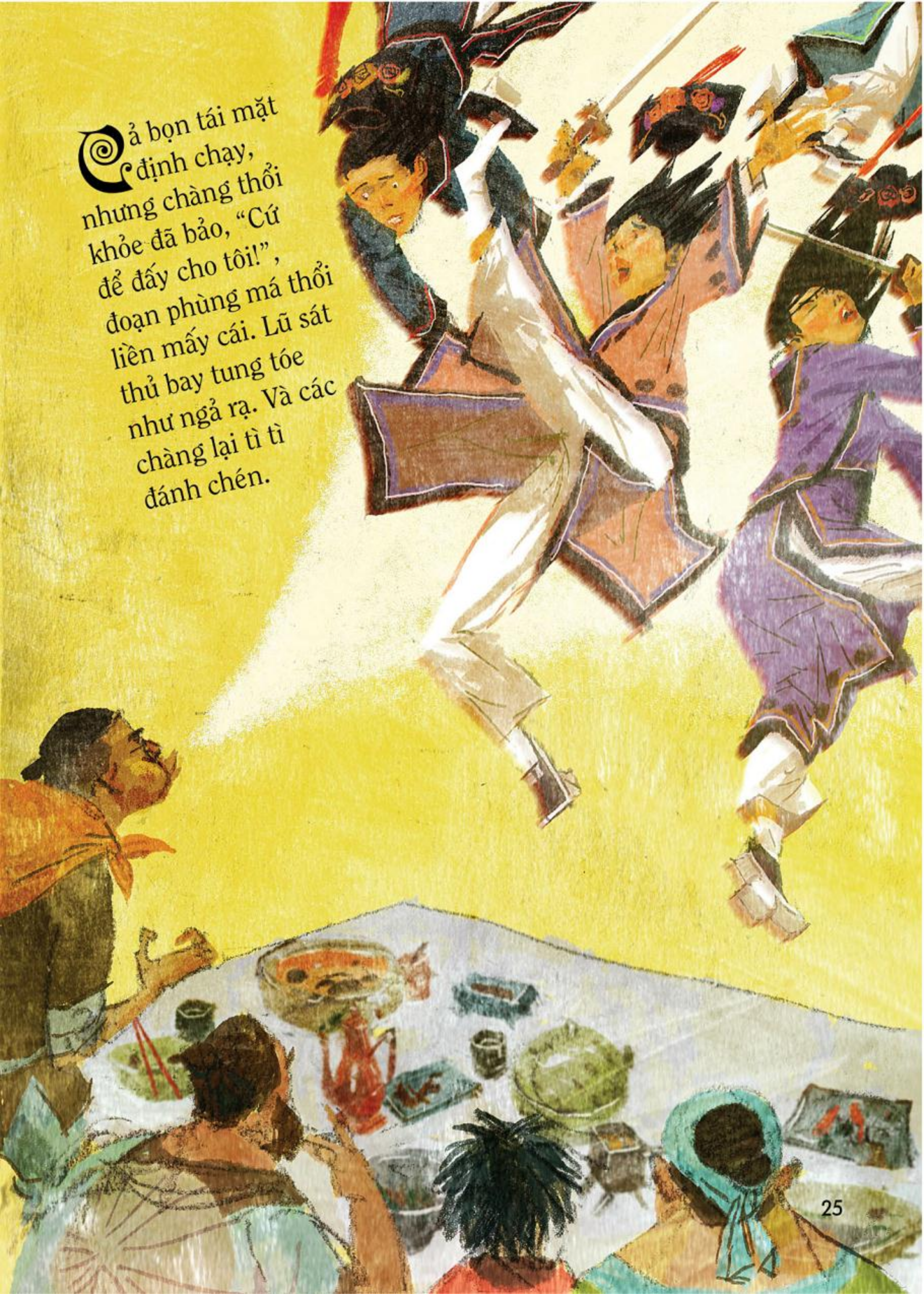
Giữa lúc hung hiểm, chàng tát khỏe đã vớ ngay cái thuyền mà tát liên hồi kỳ trận. Trong chốc lát, đáy hồ đã trơ ra, vừa may, ba anh kia mới chỉ uống nước căng bụng, chưa chết!





Thấy mấy gã đòi nợ vẫn sống nhăn, hoang đế giận lắm, lại sai bày tiệc để ám toán. Mấy anh chàng không nghi ngờ gì, cứ điềm nhiên vừa chén chú chén anh vừa xem múa hát. Chợt một tiếng hô vang, đội ca vũ tốt kiếm xông vào, phục binh cũng ủa ra...

Ồa bọn tái mặt
định chạy,
nhưng chàng thối
khỏe đã bảo, “Cứ
để đấy cho tôi!”
đoạn phùng má thối
liền mấy cái. Lũ sát
thủ bay tung tóe
như ngả rạ. Và các
chàng lại tì tì
đánh chén.



“Tâu bệ hạ,” một vị Cơ mật đại thần nói. “Lũ này rõ là không phải vừa! Chắc chúng nó cũng là yêng hùng của nước An-nam chứ chẳng chơi! Âu là bệ hạ cứ trả quách đi cho yên chuyện!”

“Nhưng bảy mươi vạn lạng cả vàng lẫn bạc thì nhiều quá!”

Hoàng đế Trung Quốc lúc này mới chột dạ, cho triệu mấy Cơ mật đại thần đến để bàn cách đối phó.

“Tiền bạc trong kho của
trăm đâu phải vô hên! Các
khanh có cách nào bảo
chúng bớt đi được
không?”

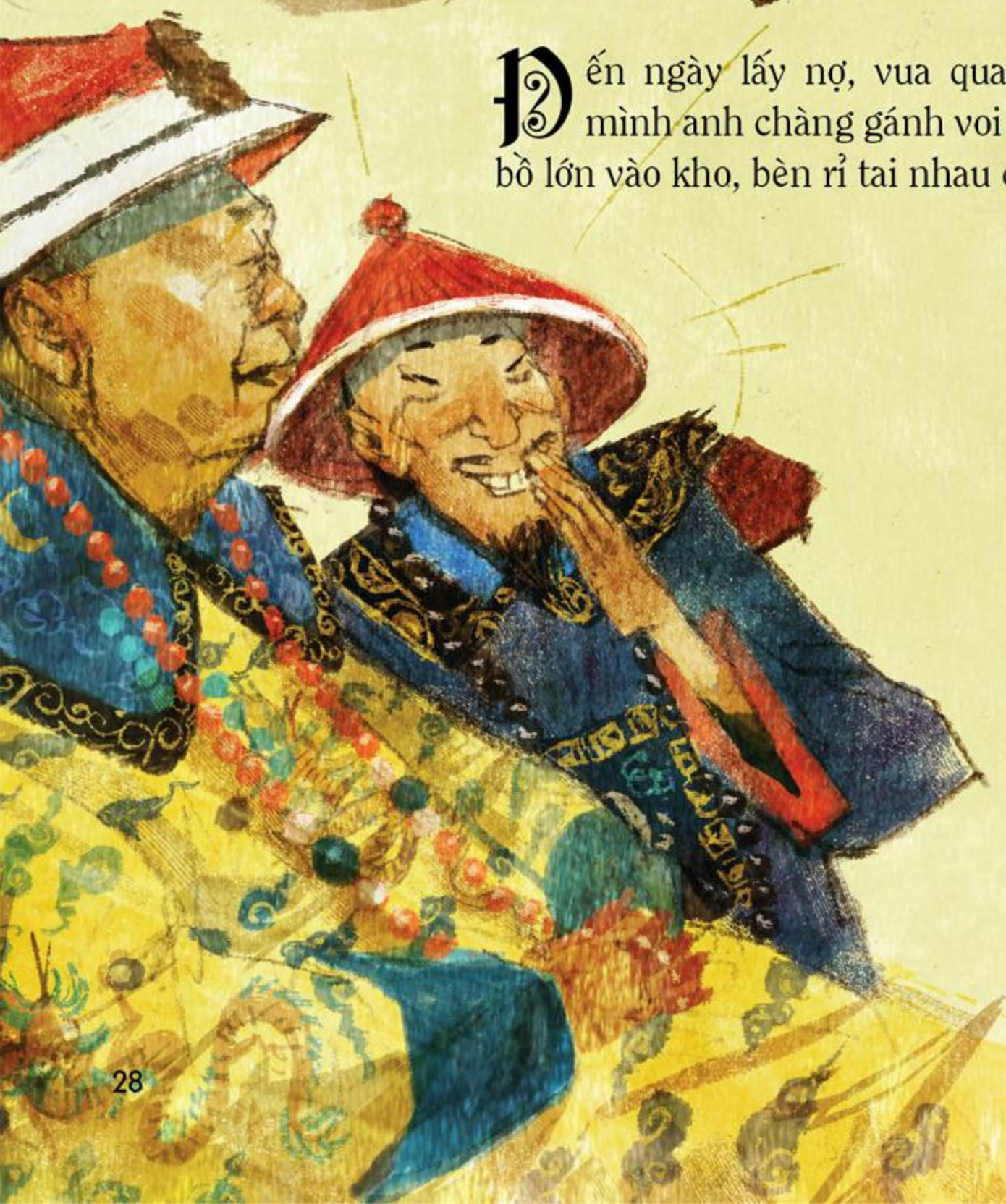
“Muôn tâu, bệ hạ cứ giả cách
trả hết, nhưng cấm không cho
người hay thuyền bè xe pháo
gì chuyên chở cho chúng,
cũng cấm không cho lấy làm
nhiều lần, thì dù có khỏe
như Hạng Vũ, chúng cũng
chỉ mang được dăm
bảy trăm cân
là cùng!”

Dược lời như cởi tấm lòng,
hoàng đế nghe theo luôn.





Đến ngày lấy nợ, vua quan thấy một mình anh chàng gánh voi quảy hai cái bồ lớn vào kho, bèn rĩ tai nhau cười thầm.



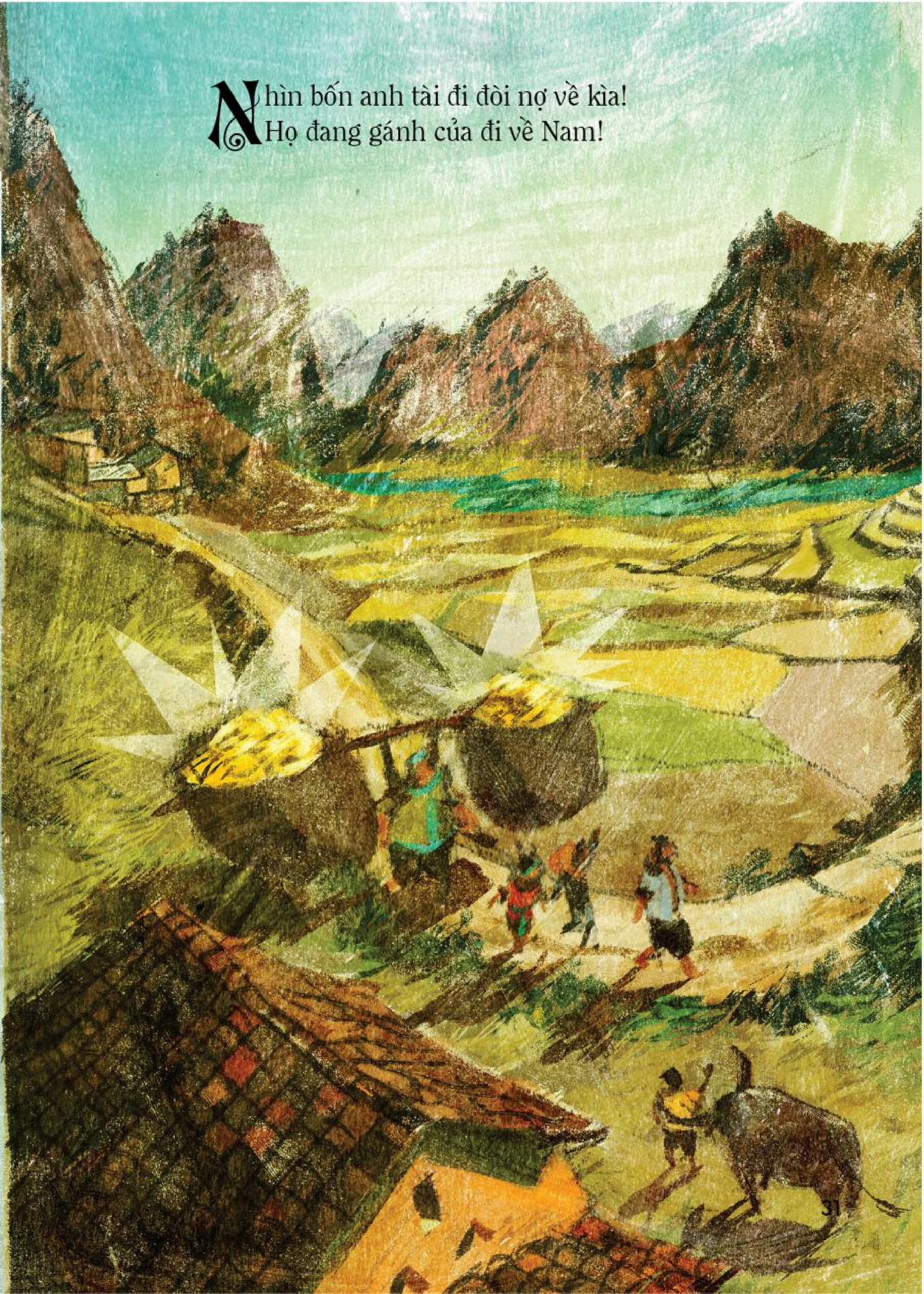
Nào ngờ, vàng bạc trong
kho cứ xúc mãi vào đôi
bò, cân đến đến bảy mươi
vạn lạng, với hần kho mà gã
lực điền kia vẫn gánh nhẹ
thòm thòm...





Lấy đủ nợ rồi, bốn anh chàng bèn cúi chào để ra về. Hoàng đế gật gật đầu mà thấy vắng hết cả họng. Mấy vị Cơ mật đại thần mặt mày ai nấy đều xám ngoét.

Nhìn bốn anh tài đi đòi nợ về kìa!
Họ đang gánh của đi về Nam!



BỐN ANH TÀI (SANG TÀU ĐÒI NỢ)

Bản quyền © Công ty cổ phần Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2010.



NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

44B Hàm Long, Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: 04 38225473 - 04 39436126; Fax: 04 39436133

Chịu trách nhiệm xuất bản

CỔ THANH ĐAM

Biên tập: Minh Châu

Trình bày: Kim Liên

In 5.000 cuốn, khổ 15 x 21cm tại Công ty CP In Truyền thông Việt Nam.
Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 314-2010/CXB/03-24/MT và
quyết định xuất bản số 168/QĐ-MT của Nhà xuất bản Mỹ Thuật ngày 4.5.2010.
In xong và nộp lưu chiểu năm 2010.

Liên kết xuất bản và phát hành:

Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam

1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: 04.35146875 - Fax: 04.35146965

Website: www.nhanam.vn

Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh

Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh

Điện thoại: 08 38479853 - Fax: 08 38443034

Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn